

Výročí naší strany

31. 3. 2017,
uplynulo 27 let od
ustavujícího sjezdu KSČM.

Byl to významný mezník. Nakonec o tom svědčí už fakt, že další tři čtvrtě roku trvalo státní moci, než KSČM získala registraci od ministerstva vnitra. Státní moc počínající „demokratury“ (slovo jsem si vypůjčil od prof. Ivana Svitáka), která neřikala a ani nechtěla říkat pravdu občanům a navenek si hrála na demokracii, ani po volbách v červnu 1990 neměla příliš chuti respektovat legitimní rozhodnutí komunistů v Čechách, na Moravě i ve Slezsku, kteří tehdy v rámci ČSFR po pomlčkové válce museli udělat a udělali krok k vytvoření nezpochybnitelné politické síly. Jako komunisté jsme se tehdy rozhodli založit politickou stranu, která si v době zmatených pojmů vezme za svůj ideový základ marxismus a tedy dialektický a historický materialismus.

Vědecký názor, který ověřil sám život a jenž umožňuje najít nejen příčiny jevů a vysvětlení chování jednotlivců i velkých skupin lidí, ale i pomáhá nacházet řešení na problémy, které v příčinné souvislosti lidé způsobují sami sobě. Komunisté, členové strany, ale také někteří bezpartijní, zejména ti, kteří museli nuceně ukončit práci ve straně, byli tehdy pod neuvěřitelným tlakem. Lži o minulé době bylo ve sdělovacích prostředcích tolik, že hlásit se k samotné myšlence bylo na jedné straně nebezpečné. Útoků a výhrůžek jsme dostávali každý den mnoho a to nejen vůči sobě, ale i vůči rodině, včetně malých dětí. Na druhé straně bylo nutné čelit posměchu a znevažování odvedené práce. Ne všichni to vydrželi. Nově vznikající stranu to ale posílilo. Myšlenky, sice ostrakizované, ve společnosti žily a žijí dál. Od té doby jak tradiční, tak nově vzniklé (a také rychle zanikající) politické strany a hnutí začaly psát svou neslavnou novou historii.

Byli jsme svědky podivných restitucí, které se sice veřejně neměly týkat doby před rokem 1948, ale bylo jasné, že nerespektovaly ani první pozemkovou reformu z roku 1919 vyhlášenou T. G. Masarykem, kterým se noví vládcí oháněli v každé větě, ale jehož odkaz nerespektovali. Stačí si připomenout limit 150, resp. 250 ha zemědělské a lesní půdy. Dále přišla privatizace, nejprve malá, kde se poprvé uplatnil peníze, u kterých se nikdo neptal na jejich původ. A hesla o rovných šancích znovu vzala za své. Pak přišla velká privatizace a s ní nové pojmy jako „tunelování“, mafiánský kapitalismus a blbá nálada. Ti, kteří na tom marasmu měli a mají největší podíl, se znovu pokoušeli vše svadět na chyby minulého režimu a KSČM dál musela čelit útokům na svou vlastní existenci, protože se stále hledal viník a noví mocní si své chyby nepřipouštěli a zločiny zakrývali. Pokusy o zákaz strany, o její ekonomickou likvidaci byly tvrdou součástí politiky a členská základna a její funkcionáři se s tím museli stále vypořádávat. Žel, našli se i tací, kteří novým mocným v poškozování strany pomáhali.

Nemá smysl připomínat všechno, co jsme museli v KSČM řešit, jen je potřeba nahlas říct, že KSČM ve své novodobé historii obstála. Proti KSČM dál vládnoucí moc musel použít a používá jen chyby a omyly bývalé KSČ. Její cíl je jasný, aby omezila náš vliv. Útoky na nás pro naši vlastní práci současné politické strany použít nemůže, protože by musela přiznat svá vlastní selhání nebo dokonce zločiny a zcela nekorektní jednání vůči nám. Jako jedna z mála komunistických stran ve střední a východní Evropě jsme si zachovali nejen svůj ideový základ, své jméno, širokou členskou základnu a akceschopnost, ale zejména jsme si udrželi svůj důl autority ve společnosti. **Jsmo součástí politiky u nás i ve světě a to jako jasný představitel jiné, skutečné alternativy vývoje.** Jako politická síla, která nechce udržovat přežitý systém návratu do minulosti, ale která hledá nový perspektivní model sociálně spravedlivé společnosti. Jsme silou, která směřuje k socialismu 21. století. Má smysl si datum našeho ustavujícího sjezdu připomenout, máme být na co hrdí.

JUDr. Vojtěch Filip, předseda ÚV KSČM

Vystoupení předsedy ÚV KSČM V. Filipa na 6. zasedání ÚV KSČM 25. 3. 2017

Jednání k volbám je událost budoucnosti strany. V každé podobné situaci hovoříme o tom, že je doba vážná a že je zapotřebí udělat to či ono. Ano to je pravda, doba je vážná a možná vážnější než si kdo dovede představit. Svět se nyní nachází v turbulentní době. To, co se děje v zahraničí, ve vojenské oblasti a v politice se odráží i na atmosféře v naší republice. Války, terorismus, různé gangy a mafie, k tomu podvody a krádeže – to nepřináší klid do našich domovů. Lidé si už chtějí od depimujících informací odpočinout a chtějí žít beze strachu. Kdo k této třaskavé atmosféře u nás přispívá a kdo se chová slušně, které politické strany a seskupení to jsou a kteří lidé to jsou? Lidé to vidí a slyší každý den a mají v to jasno, kdo u nás tvoří a kdo boří. Nejde jen podiskutovat, připravit a schválit usnesení, ale je to nebezpečí, že vše se vrátí tam, kde to bylo, když často chceme, aby to dopadlo co nejlépe, a ono to může dopadnout jako vždycky. Proto, aby to bylo jinak, „Chci změnu!“, přístupu nás všech, naší členské základny, kandidátů a tedy i voličů, změnu, která přinese aktivitu, která přinese odpovědnost, která přinese výsledky. Když se podíváme na postupy jednotlivých stran a hnutí tak vidíme, že se většinou mluví jednoduchým jazykem a v heslech jako „Bude líp, a rozdávají k tomu koblihy, nebo jen kritizují, ale s ničím pořádným pro lidi nepřišly, myslím tím ODS, či TOP STAN...ale svým jednoduchým a jakoby tvrdým přístupem chtějí získávat voliče. Přibývají i společensky úzké, ale jiné přístupy a tak se dopředu dostávají třeba Piráti. Co musíme čekat od voleb? Jednoduchou a údernou strategií často i bývalých členů KSČ, dnes význačných funkcionářů zcela jiných stran, kteří rozmýšlejí jako vždy v souvislosti s volbami a podzimmními výročími státu v říjnu a v listopadu hysterii nejen proti KSČM, ale proti levici vůbec, a to frázemi, lži apod. Žel, na jejich straně stojí fakt, že pamětníci budování prvního pokusu o socialismus je stále méně a ti mladí jsou seznámení s historií tendence a tudíž lze čekat rok od roku více a více občanů očkováných tzv. novým historickým pohledem.

Nechtěl jsem a nechci se vrátit do minulosti. Naopak náš cíl je jít vpřed, a to vpřed k socialismu 21. století. Aby nebylo pochyb, co tím myslíme, zopakujme náš cíl. Pro nás je socialismus demokratická společnost svobodných, rovnoprávných občanů, společnost politicky a hospodářsky pluralitní, postavená na maximální občanské samosprávě, prosperující a sociálně spravedlivá, pečující o zachování a zlepšení životního prostředí, zabezpečující lidem důstojný život a prosazující bezpečnost a mír. Ale pokud někdo začne mluvit o minulosti, tak je potřeba mu připomenout, že je tady 27 let nedávné minulosti, za kterou odpovídá jak současná koaliční vláda, ale také pravice opoziční strany. Většina našich politických oponentů a soupeřů začíná tím, že v roce 1989 tady byl zdevastovaný stát. Nechci skutečnou realitu rozobírat. Kritici zapomínají, že stát byl bez dluhů, že veškerá průmyslová a zemědělská výroba, ale i vědecký výzkum sloužily růstu osobní i společenské spotřeby v Československu, že jsme měli vyspělé a srovnatelné školství a zdravotnictví, které nám závidělo velké množství států světa. A v porovnání se současností jsme opravdu byli jako občané vlastníky výrobních prostředků, které poté prošly privatizací, ne vždy podařené, naopak plně „tunel“ a rozkrádání. Dnes je jasné, že již nejsme schopni být v řadě výrobců tak konkurenceschopní, jako jsme byli v minulosti. Dnes je jasné, že stát je zadlužen částkou výrazně překračující 1,5 bilionu Kč, a to přesto, že prodal výrobní prostředky za téměř 2 biliony Kč a jejich současní vlastníci z těchto továren, podniků a zařízení vyvážejí zisk mimo hranice našeho státu za více než 300 mld. Kč ročně, o které jsou chudší naši občané.

Stále více jsou omezována naše práva rozhodovat si o vlastních záležitostech a nadnárodní organizace, zejména NATO, kam jsme před 18 lety byli zavlečeni nás místo ochrany spíše vystavuje mnohem většímu nebezpečí. Musím připomenout, že v současné době vzpomínáme smutné výročí agresivní války proti Jugoslávii, pro kterou jsme museli propůjčit náš vzdušný prostor. To bylo první nakročení k tomu, abychom byli označeni za součást agresora. Protože to byl útok bez souhlasu RB OSN. Například přes neutrální sousední Rakousko se létat nemohlo. Dnes vláda a ministr obrany bez uzardění dohadují podřízení našich vojáků německému Bundeswehru a přes naše území se přesouvají ozbrojenici cizích armád dál na východ, aby eskalovali spory se sousedy, a to až na hranici zakázané válečné propagandy. Haraší zbraněmi vůči RF, ale stále neřešíme příčiny migrační vlny, spočívající ve válečném konfliktu v Sýrii, Iráku a Libyi, která nás společně s nesmyslnou politikou A. Merkelové skutečně ohrožuje na bezpečí našich občanů. Dovoďte mi připomenout, že žádný z teroristů, který útočil v Paříži, Bruselu, Londýně a jinde, nebo znásilňoval ženy a dívky v Mnichově a jiných evropských městech nebyl ruské národnosti, spíše to vypadá, že to byli a jsou pěšáci cizí armády, která do Evropy přichází s migrační vlnou, ať dřívější či současnou.

Stejně ohrožující a omezující je tomu i s byrokratickými příkazy z Bruselu od Evropské komise, která se den co den ukazuje jako zcela nekompetentní a která se pokouší dál omezit naše rozhodování a nutí nás ke krokům, jež jsou v zásadním rozporu s našimi národními zájmy. Proto musíme jít do voleb s tím, že požadujeme:

VÍCE SUVERENITY NAŠÍ VLASTI.

Teroristické útoky ve Velké Británii a Belgii v posledních dnech, ale i ty předchozí ve Francii, SRN, Belgii a v dalších státech ukazují, že celá migrační vlna je organizovaný útok na samotné základy evropské civilizace. Tento útok byl spuštěn nemístným vměšováním do vnitřních záležitostí jiných suverénních států, zejména severní Afriky a Blízkého východu, nerespektováním článku 1 odst. 1 mezinárodního paktu o občanských a politických právech, když jiným státům chtěly USA a někteří další, včetně Francie, Velké Británie a Německa vnúit v podstatě rektorátní režim, kdy by jejich rozhodování záviselo na cízi vůli. Proto bez souhlasu RB OSN přeměnili tzv. bezletovou zónu nad Libyí na přímý útok a popravu M. Kadáfího, proto dāl USA podporovaly tzv. umírněné islamisty, kteří přecházeli k teroristům z IS v Sýrii. Proto A. Merkelová zvala migranty do SRN a nyní nám je chce proti naší vůli vnúit pomocí tzv. kvót přerozdělení s odkazem na vnitřní solidaritu v EU. Československo v minulosti bylo známo svou ochotou přijmout pronásledované lidi ať už z Řecka zmitaného občanskou válkou či odjinud. ČR přijala mnoho lidí z bývalé Jugoslávie, dnes jich přijímá hodně z Ukrajiny, kde s obavami sledujeme fašizující vývoj, ale i odjinud. Ale naše země, naše ČR nemůže být nucena platit trvale za cizí rozhodnutí s odůvodněním, že musí být solidární. Nebyli jsme v minulosti koloniální zemí a nedrancovali jsme nerostné a jiné bohatství jako jiní a tedy nemůžeme být nuceni se podílet na nákladech, které nám vnucují tyto bývalé koloniální mocnosti. Chceme a potřebujeme suverenitu a budeme o ni usilovat všemi prostředky, které jsou odpovídající vývoji civilizace 21. století.

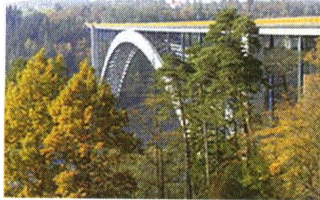
Bude toho více, s čím seznámíme veřejnost. Sice to nebude revoluce, pro tu nejsou objektivní podmínky, ale návrat k zásadám slušnosti, hospodárnosti, k pořádku a k jistotám pro lidi. Těší mě, že naše strana se může podívat za

posledních 27 let lidem do očí. Občané vidí, že nepředstavujeme hrozbu, že které nás obviňují strůjci dnešního marasmu, kteří se bojí toho, že chceme důstojný, spokojený, normální život pro mladé, pro střední věk i pro seniory. Bojí se, že bychom jim zabránili v dalším rozkrádání a devastaci zbylého národního majetku.

Čeká nás těžká práce, ale uvědomme si, že opravdová komunistická levicová strana kromě nás není a že máme odpovědnost za to jak levice a sociálně spravedlivé uspořádání společnosti dopadne.

Žďákovský most. (Cesty za technikou.)

V Česku není příliš mnoho staveb, které by pronikly na čelní místa světových rekordních tabulek a získaly své místo v učebnicích napříč kontinenty. Žďákovský most mezi ně patří. Tento most leží na silnici spojující Tábor s Plzní. Jedná se o ocelový jedno obloukový most, postavený v šedesátých letech 20. století. Klene se přes údolí řeky Vltavy, v místě, kde hladinu vzdouvá nedaleká Orlická přehrada. Pojmenování pochází od zatopené obce, která se nachází na dně přehradní nádrže přímo pod mostem. Osadu Žďákov tvořilo 18 stavení včetně školy. Při stavbě přehrady zanikl i místní přívoz a bylo nutno zachránit i poslední řetězový most v Čechách před zatopením. Viz. Stádečský most v Podolsku. O stavbě mostu v tomto místě se uvažovalo už v roce 1941, kdy Němceko prosazovalo velkorysou výstavbu silniční sítě v Protektorátu Čechy a Morava. Zabránila tomu jak válka, tak později nedostatek peněz. V nové soutěži, vybrané roku 1954 zvítězil návrh ocelového obloukového mostu se střední betonovou podporou. Výstavba se opožďovala oproti souběžně stavěné přehradě a tak musel být plán změněn. Střední pilíř byl vypuštěn. Ocelovou konstrukci pak montovali Hutní montáže Ostrava v roce 1963-65. Most vyrobili Vítkovické železářny. Hlavní nosnou konstrukci mostu tvoří dvojice ocelových oblouků, které jsou opřeny na okrajích o železobetonové konzole. Vzdálenost mezi oblouky je 13 m. Na vrcholu mostu leží mostovka, nesoucí dvouproudou silnici ve výšce 50 m nad hladinou jezera a 100 m nad dnem řeky Vltavy a dva chodníky. Na okraji mostu, za konzolami, jí podírají železobetonové pylony. Jejich tíhu na oblouky přenáší trubkové stojky, osazené v intervalu 23 m. Protože docházelo v prvních letech za větrného počasí k jeho rozkmitávání, byly stojky vyplněny štěrskem.

Žďákovský most drží několik světových rekordů. Údajně se jedná o největší jedno obloukový most bez táhla, jaký byl kdy postaven. Montáž mostu byla prováděna současně s obou břehů. Po založení patek a vztyčení železo betonových pylonů byla postupně sestavována z jednotlivých komponentů ocelové mostní konstrukce. Během prvních třiceti let provozu nevyžadoval most žádnou zásadní opravu. Prováděla se jen běžná údržba. V roce 1998 se zde objevila rozsáhlá trhлина v trámu mostovky. Most musel být okamžitě uzavřen. Příčinou všech potíží byla údajně voda, která ve spárech zamrzala. Oprava byla provedena velmi rychle. Již na podzim toho roku byl most znovu zpřístupněn.

Technické údaje: Výška nad hladinou je 51,5 m., Výška nad dnem je 106 m., Délka mostovky je 542,9 m. Rozpětí oblouku je 379 m. Celkové náklady jsou 71 milionu Kč. Hmotnost oblouku je 3 100 t. Hmotnost ocelové konstrukce 4 465 t.

Nedaleko od mostu se nachází zámek Orlik, jsou tu krásné přírodní scenérie a most se také připomíná kauzou „Orlických vrahů“, kteří s tohoto mostu shazovali oběti zatavené v sudech.

Horký

Amazonský deštný prales versus česká zemědělská půda

V ČR neustále a zcela legálně dochází k nevratnému ničení nejlepších zemědělských půd, které je naprosto srovnatelné s kácením amazonských deštných pralesů. Proč mají naši ekologičtí aktivisté starost o deštné pralesy (což je naprosto správné), ale už je nezajímá, k jakým nenapravitelným škodám dochází u nás? Je to jistě pohodlnější. Amazonie je daleko, ale boj s naší „lobistický“ ovlivněnou administrativou je složitý, neúspěšný a nepohodlný. Všeobecně je známo, že Česká republika má v rámci Evropy nejen ideální půdní poměry, ale také ideální klimatické podmínky. Zatím se jí vyhýbají extrémní sucha, mokra, mrazy, vedra, hurikány a další pohromy, ale má zároveň neuvěřitelný potenciál v pracovitě, vzdělaném a přemýšlivém obyvatelstvu. To vše se záměrně a cíleně ničí. Pod hlavičkou ekologie se skrývá byznys, kde je vše podřízeno penězům a ziskům, nikoli potřebám a zdraví lidí. To, že je nutné krajinu chránit a spoluvytvářet si uvědomoval člověk již ve středověku nebo v době baroka. V té době bylo vytvořeno tolik krásných staveb, které do krajiny zapadaly a souzněly s ní. To se o dnešní době mamonu a honby za peněží říci nedá. Krajina je systematicky zhyzděna megalomanskými stavbami, které se do ní vůbec nehodí a je tak poškozována na mnohá desetiletí, většinou však trvale a nenávratně. Navíc nepřináší ani deklarovaný rozvoj území, natož pracovní příležitosti pro místní obyvatele. V rozporu se všemi našimi zákony dochází k výstavbě nových a hlavně naprosto zbytečných skladových hal na zemědělské půdě nejlepších bonit. Tím dochází nejen k nevratnému záboru zemědělské půdy, zničení naší krásné, předky budované krajiny, ale také k narušení vodních poměrů, neboť dešťová voda se v betonové a asfaltové krajině nemá šanci vsakovat, dochází tak k jejímu rychlému odtoku, čímž vzniká nebezpečí lokálních záplav, ale také následného sucha. Máme zákon o ochraně zemědělského půdního fondu, a zákon o územním plánování, které naprosto jasně stanoví, že pro nezemědělské účely je nutno použít především nezemědělskou půdu, nezastavěnou a nedostatečně využitou pozemky v zastavěném území. Také nám říkájí, že zemědělský půdní fond je základním přírodním bohatstvím naší země, nenahraditelným výrobním prostředkem umožňujícím zemědělskou výrobu a je jednou z hlavních složek životního prostředí. Ochrana zemědělského půdního fondu, jeho zvelebování a racionální využívání jsou činnosti, kterými je také zajišťována ochrana a zlepšování životního prostředí. Cílem územního plánování je vytvářet předpoklady pro výstavbu a pro udržitelný rozvoj území, spočívající ve vyváženém vztahu podmínek pro příznivé životní prostředí, pro hospodářský rozvoj a pro soudržnost společenství obyvatel území a který uspokojuje potřeby současné generace, aniž by ohrožoval podmínky života generací budoucích. I přes tuto veškerá legislativní opatření se najdou experti s kulatým stolkem, jímž jsou ochotni stvrdit, že „realizaci stavby nebude přírodní prostředí ani zdraví obyvatel výrazně negativně ovlivněno a stavba bude z ekologického hlediska přijatelná a lze ji doporučit k realizaci“. Již dnes nejsme soběstační v žádné potravinářské komoditě a s klidným svědomím stále povolujeme nebo nedokážeme zabránit záborům nejvalnějších zemědělských půd. Kvalita dovážených potravin je tristní, předpokládáme proto, že se naši potomci budou chtít, nebo budou muset, vrátit k obdělávání zemědělské půdy, aby se uživil. Kde jí vezmou? Není možno trvale předstírat, že zemědělskou půdu nepotřebujeme, a že parkoviště, logistická centra a solární elektrárny nám přinesou více užítku. Mocní světa a jimi ovládané vládnoucí kruhy jdou slepě za svými vysněnými zisky, kterým podřizují naprosto všechno. A to bez ohledu na reálnou možnost zničení sama sebe, i celé civilizace. Náš program je jednoznačný – ochrana zemědělské půdy, podpora zemědělců a kvalitních místních potravin, zastavení zbytečných staveb, udržení vody v krajině. Toho nechceme dosáhnout budováním gigantických přehrad, ale přírodních vodních zdrojů, rybníků, mokřadů a malých vodních nádrží.

Ing. D. Bechyňská,

Programová konference KSČM 19. 3. 2017

Programové cíle úzce souvisejí s praktickou politikou a proto blízké volby nutně ovlivňují i naše jednání. Volební problematika by ale neměla být důvodem, abychom nedohledli za hranice volebních hesel a ocitli se v jejich zajetí. Otázka přitažlivosti naší politiky je totiž nezřídka redukována na úvahy o tom, jak nejlépe vyjádřit myšlenky, které chtějí slyšet naši voliči. Avšak podstata naznačeného problému spočívá v něčem jiném. **Pro nás by nemělo být směrodatným to, co chtějí voliči od nás slyšet, ale to, co jim chceme sdělit.** Zajisté nelze zcela ignorovat konkrétní nálady a očekávání voličské základny. To však neznamená, že se máme podbízet jakýmkoliv náladám a miněním veřejnosti, včetně stranické. Funkci rámcové odpovědi o obsahu našich sdělení plní programové dokumenty. Při jejich zpracování byl vykonán obrovský kus práce. To však nestačí. Současné i budoucí změny ve společnosti vyžadují soustavnou analýzu skutečnosti i neustálé rozvíjení a doplňování našich představ o jejím vývoji. Musíme uvažovat jak o dlouhodobých cílech, tak o cestách a metodách jejich dosažení, o politických a sociálních silách, které zveze ke spolupráci. Nezapustitelnou je proto intenzivní teoretická práce. Pozitivně působí, pokud se může opírat o podněty a impulzy, které poskytuje členská základna. Atmosféra panující v naší straně však není příliš nakloněna teoretickému bádání. Značná část členské základny nejenom svými názory, ale celkovým pojetím stranické práce popírá význam teorie. Ta je považována za nepotřebný balast, prázdné povídání o něčem, co jen překáží praktické politice. Nositeli podobných nálad jsou velmi často jindy velmi obětaví straníční aktivisté. Reagují tak mnohdy na bezzubost některých diskuzí nebo na určitou ideovou bezbřehost. Občas ale vzniká dojem, že se poněkud pozapomnělo na jakých ideových základech vyrostlo naše politické hnutí. Studium děl klasiků marxismu je považováno za zbytečnost. Jednou proto, že od doby vzniku marxistického učení uběhlo sto padesát let, jindy zase z důvodu obtížnosti čtení jejich děl. Při takovém přístupu dochází hned k několika omylům. Například Marxův Kapital byl, jak je uvedeno v jedné z předmluv, přednostně určen dělníkům. Problém studia marxismu v dnešní době tedy nemůže spočívat v jeho intelektuální složitosti, ale v tom, že společenské vědomí je infikováno jinými ideovými směry. Ohledně doby vzniku a domnělé zastaralosti lze opět namítnout. **Cennost marxistického učení přece nespočívá v opakování dobových podmíněných tezí a hesel, ale ve způsobu celkového nazírání na svět** a jak velmi rád a s chutí připomínáme, v jeho metodologii. Proto jsou materialistická dialektika společně s materialistickým pojetím dějin nezaměnitelným poznávacím instrumentem. A kdo jindy by nás měl učit způsobu jak jej používat, než tvůrci zmíněné teorie. Vždyť znalost východisk momentů určitých názorů, ovládnutí základních dovedností je součástí těch nejrůznějších stránek společenské praxe. Aktivita naší strany nemohou být výjimkou. Stejně jako moderní umění vyrůstalo z klasickeho realismu a výtvarné vzdělání každého tvůrce i dnes obsahuje zvládnutí klasickeých výtvarných technik. Stejně tak i my musíme zvládnout základy marxismu, bez nichž jej nemůžeme inovovat. A my přece potřebujeme nové pohledy a nová řešení společenských problémů. Zdá se však, že úrovně nového čtení K. Marxe dosáhli jen někteří jednotlivci a většina členská základny potřebuje znovu navázat staré a zapomenuté přátelství s výše jmenovaným. Na ty mladší zase čeká první známost. Význam teorie si kromě jiných uvědomují naši členové, kteří otevřeně zdůrazňují, že se hlásí k marxismu - leninismu. Pochybnosti ale vyvolává způsob, jakým je některými z nich interpretováno marxistického učení a problematiky jsou i některá jejich tvrzení. Soudruzi se zaměřili na obhajobu reálného socialismu a odhalení příčin, které vedly k jeho pádu. Hlavního viníka kromě vnějších sil vidí v činnosti jednotlivců. Zpravidla je uváděn M. Gorbačov. Často je zmiňován N. Chruščov a jeho vystoupení na XX. sjezdu KSSS odsuzující kult osobnosti Stalina je označováno za zahájení procesu, který vyvrcholil porážkou socialismu. Přenášení zodpovědnosti za velký společenský převrat na jednotlivce samo o sobě neodpovídá marxistickému nazírání na společnost. Ten vyžaduje posouzení širších společenských souvislostí a úlohu osobnosti zkoumá jako součást masových procesů. Kromě výhrad metodologického charakteru pochybnosti vyvolává především obsahová stránka vzpomínaného soudu. Znepokojuje totiž skrytá snaha o rehabilitaci Stalina a stalinismu. Vystavěná otázka. V čem je zmíněná snaha marxistická a navíc ještě i leninská. I já považuji V.I.Lenina za nejvýznamnějšího marxistického teoretika od dob K. Marxe a B. Engelse. I já mám prostudováno jeho dílo. S plnou zodpovědností proto tvrdím, že teoretické názory J.V. Stalina nejsou pokračováním Leninových úvah o socialistické výstavbě a politická praxe stalinismu je zjevným popřením Leninem zamýšleným postupů. Dovolím si tvrdit, že marxismus - leninismus v podání některých našich soudruhů je pouze specifickou formou stalinismu. Již Kladenský program strany zdůrazňoval, že většina členů strany „zásadně odmítla mocenskou svévoli předlistopadové byrokratické elity. Porážka a zhroutil socialismu stalinsko-brežněvovského typu pochopila především jako důsledek faktického opuštění socialistických a komunických myšlenek.“ Doufám, že citované hodnocení zůstává v platnosti. Jinak nám totiž hrozí, že se dostaneme do pozice, v jaké se nacházel utopický socialismus po vzniku marxismu. Připomínám, že myšlenky utopistů, pokrokové v době svého vzniku, se s rozvojem kapitalismu a v návaznosti na šíření marxismu dostaly do obráceného poměru k historickému pokroku. Určitě si kladete otázku, jaká je souvislost problematiky stalinismu a názorových rozdílů ve straně s obsahovým zaměřením našeho setkání. Domnívám se, že spočívá v existenci řady otevřených a nevydiskutovaných problémů, které překáží jak při analýze současnosti, tak i při zpracování výhledů do budoucnosti. Přičemž doba si žádá naše plně intelektuální nasazení při hledání levicových východisek. Ale my se bojíme diskutovat. Jednou proto, že máme před sjezdem, jindy před volbami a vždy se argumentuje obavami, jak bude reagovat členská základna. To se chceme obávat tak dlouho, až jako strana nebudeme? My potřebujeme oživit a rozvíjet všechny formy ideové práce. Teoretickou činnost a zároveň propracovanou osvětu. Pak bude i naše mediální činnost a působení na širší veřejnost jednodušší a účinnější. **Potřebujeme stranu vzdělanou, což ovšem nelze redukovat jen na oficiálně dosažené vzdělání. Potřebujeme stranu přemýšlivou a hledající.** Rozřešení stojících vod ve zmíněných oblastech je prvotárním úkolem nejvyššího vedení strany. Nemohou se ho zříkat ani nižší články stranické hierarchie. Česká veřejnost a komunisty nevyjímaje, je totiž zvyklá naposlouchat spíše někomu než něčemu a váha funkce mívá přednost před vahou myšlenky. Kapitalismus není schopen vyřešit problémy současnosti a žene svět do záhuby. Je naší morální povinností pokusit se o jeho záchranu. **Součástí naší záchranné akce musí být promyšlený a propracovaný program, kterým získáme na svoji stranu většinu veřejnosti. Jiná cesta není.**

Marie Hrošová – vystoupení na programové konferenci KSČM

ZPRAVODAJ OV KSČM Kladno: Adresa redakce: ul. Milady Horákové 497, Kladno 2, tel. 312 687 909, 312 687 656, 734 430 256, E-mail: kscm.kl@tiscali.cz, WEB: http://kladno.kscm.cz, MÍČ 47 437

Nevyžádané příspěvky se nevracejí